

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 18 grudnia 2023 r.

DIH-3.707.131.2023.AL

DECYZJA DIH-3.127.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Hamond Sp. z o.o. z siedzibą w Skarszewach od decyzji Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 25 października 2023 r. nr NR.D.20.2023.GO (nr akt sprawy: NR.8361.200.2023.JK.IG(JK)), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych 00/100), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W okresie od 29 sierpnia do 5 września 2023 r., inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Pomorskim WIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 29 sierpnia 2023 r. nr NR.057.200.2023.GO, przeprowadzili kontrolę w sklepie [xxxxxx] w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną”, „spółką” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności prokurenta spółki, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

W toku kontroli w dniu 29 sierpnia 2023 r. prokurent spółki złożył pisemne oświadczenie, w którym potwierdził brak uwidocznienia wymaganych informacji oraz wyjaśnił przyczyny powstania nieprawidłowości. W swoim oświadczeniu wskazał także, że stosowne informacje były przekazywane klientom ustnie oraz znajdowały się w gazetce reklamowej, zaś w sklepie były uwidocznione wcześniej, zanim rozpoczęto remont i modernizację. Tego samego dnia, ze skrzynki pocztowej spółki drogą elektroniczną została przekazana m.in. dokumentacja fotograficzna świadcząca o umieszczeniu w sklepie brakujących informacji.

Jednocześnie w toku kontroli prokurent spółki wypełnił formularz oświadczenia o wielkości przedsiębiorstwa z dnia 29 sierpnia 2023 r., z którego wynika, że spółka należy do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 Prawa przedsiębiorców.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 5 września 2023 r. (nr akt kontroli: NR.8361.200.2023.JK.IG), a także w sporządzonym odrębnie protokole oględzin, do którego dołączono płytę CD zawierającą dokumentację fotograficzną ze sali sprzedażowej. Strona przyjęła obydwa protokoły bez zastrzeżeń.

Pismem z dnia 21 września 2023 r., skierowano do strony wystąpienie pokontrolne, w którym na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, poinformowano

ją o stwierdzonych uchybieniach oraz wystąpiono z wnioskiem o przestrzeganie przepisów art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 21 września 2023 r. (dołączonym do ww. wystąpienia pokontrolnego), na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Pomorski WIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytych sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie, jak również poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Pisma te doręczono stronie w dniu 25 września 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Pomorski WIH w drodze decyzji dnia 25 października 2023 r. nr NR.D.20.2023.GO, wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytych sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 27 października 2023 r.

W dniu 16 listopad 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Pomorskiego WIH, złożone przez stronę pismo z dnia 31 października 2023 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji.

Pismem z dnia 22 listopada 2023 r. znak DIH-3.707.131.2023.AŁ, Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 27 listopada 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o użytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o zużytych sprzęcie. Z kolei, pojęcie zużytego sprzętu oraz zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużytych sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Ustawa o zużytym sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, przez inspektorów reprezentujący Pomorskiego WIIH,

stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie dopełnił obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu;
- art. 39 pkt 2 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Jak wynika z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa m.in. w art. 91 pkt 25 i 26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. Stosownie do treści art. 93 ust. 5 tej ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Pomorski WIH w drodze decyzji z dnia 25 października 2023 r. nr NR.D.20.2023.GO, nałożył karę pieniężną w wysokości 6 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń. Biorąc pod uwagę, że w toku jednego postępowania stwierdzono kilka naruszeń noszących znamiona czynów opisanych w art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie, organ pierwszej instancji mógł orzec o jednej karze za wszystkie naruszenia, której wysokość nie mogła przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli wskazujących na naruszenie obowiązków informacyjnych, natomiast podniosła, że nałożona na nią kara pieniężna jest zbyt wysoka i stanowi dla niej zbyt duże obciążenie. Zaznaczyła, że prowadzi mały, lokalny, niezależny sklep detaliczny, w którym klienci znają swoich sprzedawców i bez przeszkód zwracają się do nich z każdym problemem i mogą liczyć na poradę. Odnosząc się do wyników kontroli, strona zwróciła uwagę, że podobną kontrolę miała w 2019 r., przy czym zakończyła się ona bez żadnych zarzutów, co świadczy o tym, iż obowiązki wynikające ze stosowanych przepisów prawa już wcześniej były jej znane. Strona potwierdziła, że w dniu kontroli wymagane informacje nie były uwidocznione, gdyż zostały zdjęte bez jej wiedzy na czas prac remontowych, jakie trwały w sklepie od kilku miesięcy i były widoczne również w trakcie kontroli (głównie malowanie ścian oraz wymiana regałów i półek). Podkreśliła, że niezależnie od tego, czy klient przeczytałby informacje umieszczone w widocznym miejscu w sklepie, zawsze takie informacje podawane są w gazetce reklamowej (wydawanej raz na kwartał) oraz na stronie internetowej spółki. Nadmienila, że inspektorzy przyglądając się pracy sprzedawców zaobserwowali, że przy sprzedaży sprzętu podczas rozmowy z klientem przekazywane były informacje o możliwości nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu. Nadto wskazała, że posiada umowę z firmą na odbiór zużytego sprzętu i zawsze na życzenie klienta taki sprzęt jest odbierany bezpłatnie i każdy klient jest odpowiednio informowany. Strona uważa, że stwierdzony w toku kontroli brak wymaganych informacji w sklepie, które zostały zdjęte tylko na czas remontu, powinny skutkować pouczeniem, a nie ukaraniem.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie. Należy wskazać, że w niniejszej sprawie materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytych sprzęcie, które statuują odpowiedzialność

administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przestanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. Przepisy te stanowią bowiem wprost, że „administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto”. Nie wskazują one na możliwość ukarania podmiotu, który nie dopełnił określonych obowiązków, ale stanowią obligatoryjny nakaz jej nałożenia (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. o sygn. akt VI SA/Wa 1989/19). Mając powyższe na uwadze, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa, czyli tzw. obiektywną bezprawność.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi sklepu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest równie istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym, powyższe informacje są wymagane niezależnie od wielkości przedsiębiorstwa, ani też wielkości powierzchni sprzedażowej.

Należy zaznaczyć, że o przydatności sposobu podawania wymaganych informacji nie może rozstrzygać każdorazowo strona, przyjmując swoje własne kryteria celowości udostępniania tych informacji. Takie stanowisko prezentuje również NSA w wyrokach z dnia 9 października 2019 r. o sygn. akt II GSK 710/19 oraz z dnia 28 września 2021 r. o sygn. akt II GSK 805/21.

Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązki informacyjne wynikające z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, dotyczą umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o wszelkich sposobach odbioru oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu. Przepisy te, określając formę realizacji tych obowiązków, stanowią o umieszczeniu

informacji w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży. Na gruncie wskazanych przepisów, umieszczenie informacji w widocznym miejscu przejawia się w formie czynności materialno-technicznych polegających na przedstawieniu informacji w sposób widoczny dla klientów w punkcie sprzedaży, czyli w formie wizualnej, a nie w jakiegokolwiek formie, np. poprzez przekaz ustny lub odesłanie do innych źródeł informacji, a więc przy zapewnieniu formy wizualnej istotne jest, aby konsument nie musiał poszukiwać informacji przysługujących mu z mocy prawa lub podejmować dodatkowe kroki w celu ich pozyskania. Wobec powyższego, takie działania, jak przekazywanie klientom ustnych informacji oraz podawanie wymaganych informacji w ogólnodostępnej gazetce reklamowej lub na stronie internetowej spółki, na które strona powołuje się w odwołaniu, bez jednoczesnego uwidocznienia takich informacji w punkcie sprzedaży, nie czynią zadość powyższym wymaganiom.

Na marginesie należy wskazać, że rozpatrywana sprawa dotyczy nieprzestrzegania przez stronę powyższych obowiązków wyłącznie w sklepie prowadzonym stacjonarnie, a nie jak zdaje się to rozumieć strona - prowadzonym na stronie internetowej spółki. Należy także wskazać, że w gazetce reklamowej, którą dołączono do akt sprawy, w kwestii postępowania ze użytym sprzętem widniał jedynie komunikat: „Szanowny kliencie! TRANSPORT (do 50 km) dużych sprzętów (powyżej 30 kg) GRATIS!!! W ramach dostawy zakupionego towaru bezpłatny odbiór użytych urządzeń RTV i AGD. Sprawdź nas sam!”. Treść tego komunikatu nie może zastąpić informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Ponadto należy wskazać, że strona winna rozróżnić obowiązki w zakresie faktycznego odbierania użytego sprzętu od obowiązków informacyjnych z tym związanych.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania, z którego wynika, że powodem braku wymaganych informacji w kontrolowanym sklepie były prowadzone i widoczne w momencie kontroli prace remontowe (m.in. malowanie ścian oraz wymiana regałów i półek), należy wskazać, że fakt ten nie znajduje potwierdzenia w dołączonym do akt sprawy protokole oględzin wraz z płytą CD zawierającą dokumentację fotograficzną ze sali sprzedażowej. Z ustaleń kontroli nie wynika również, aby podczas kontroli okazano inspektorom zdjęte ze ścian na czas trwania remontu brakujące informacje, tym bardziej, że jak sama strona przyznaje w odwołaniu, spółce znane były obowiązki dystrybutora wynikające z ustawy o użytym sprzęcie.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o użytym sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, poprzez niewszczywanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o użytym sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. Znamienny jest przy tym fakt, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji jest okolicznością całkowicie zależną od strony. Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, miała obowiązek znać i respektować przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za naruszenie obowiązków,

jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Jak już wyżej wykazano, podjęcie działań naprawczych na skutek kontroli i zaprzestanie naruszenia prawa nie może stanowić usprawiedliwienia wobec nieprzestrzegania prawa, ani też nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia. Z powyższego wynika, że Pomorski WIIH nie miał podstaw do niewszczynania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

W niniejszej sprawie, Pomorski WIIH był uprawniony do nałożenia na stronę kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości od 5 000 do 500 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 93 ust. 3 tej ustawy, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł, która zbliżona jest do progu dolnego wymiaru kary i stanowi zaledwie 1,2% górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej, uznając ją za zbyt wysoką i obciążającą, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że Pomorski WIIH wymierzając karę pieniężną prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki, co miało wpływ na wymiar kary, tj. zastosował sankcję, która jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia.

Miarkując stopień szkodliwości naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona, będąc dystrybutorem sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych (m.in. telewizorów, wentylatorów, grzejników), uchybiła ciężącym na niej obowiązkom informacyjnym, do których przestrzegania (umieszczenia wymaganych informacji w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży), została zobligowana na mocy art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, pozbawiając tym samym użytkowników tego sprzętu podstawowych i istotnych informacji, których znajomość jest nieodzowna dla właściwego postępowania ze sprzętem w przypadku jego zużycia oraz chęci nieodpłatnego zwrotu. Przy ocenie rodzaju naruszenia, organ pierwszej instancji słusznie uwzględnił, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły braku uwidocznienia w punkcie sprzedaży zarówno informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu (art. 39 pkt 2), jak i informacji o wszelkich sposobach jego odbioru (art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3), co skutkowało brakiem dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach użytkownicy mogą dostarczyć i pozostawić zużyty sprzęt. Oceniając zakres naruszenia, organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona, poprzez nieuwidocznienie informacji w powyższym zakresie, uchybiła przestrzeganiu podstawowych obowiązków, do czego zobligował ją ustawodawca. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji mógł ustalić ww. przesłanki na poziomie wysokim.

Oceniając okres trwania naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona nie wypełniła ciężących na niej obowiązków dotyczących umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co trwało co najmniej od kilku miesięcy (termin wskazany przez stronę w odwołaniu oraz w oświadczeniu z dnia 29 sierpnia 2023 r.) do 29 sierpnia 2023 r. (data stwierdzenia nieprawidłowości i ich usunięcia przez stronę w toku kontroli), co w ocenie Prezesa UOKiK, mogło skutkować ustaleniem ww. przesłanki na poziomie średnim.

Odnosząc się do ostatniej przesłanki wymiaru kary, tj. dotychczasowej działalności podmiotu, organ pierwszej instancji mógł ustalić ją na poziomie niskim, gdyż jak słusznie stwierdził, do

tej pory, licząc od momentu wejścia w życie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. od 1 stycznia 2016 r., Pomorski WIIH nie wymierzył stronie kary pieniężnej z tytułu naruszenia tych przepisów, jak również nie stwierdził skarg konsumentów na działalność kontrolowanej placówki handlowej w powyższym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Pomorski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej zmiany na niższą. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 6 000 zł przy maksymalnej wysokości 500 000 zł (jako 1,2% górnego wymiaru kary), jest, w opinii Prezesa UOKiK, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Takiej karze trudno przypisać walor zbyt wysokiej i obciążającej, jak podniosła strona w odwołaniu. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt, że strona nie wywiązała się z wszystkich obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, istotnych z punktu widzenia ochrony interesów konsumentów (użytkowników sprzętu) oraz zasad gospodarowania zużytym sprzętem, a tym samym naruszyła prawo w stopniu wysokim.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie kontroli i w jej efekcie uwidoczniała brakujące informacje, a więc usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, przez co konsumenci zostali pozbawieni informacji o wszelkich sposobach odbioru oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu. W ocenie Prezesa UOKiK, niespełnienie powyższych obowiązków utrudniało konsumentom dostęp do informacji przysługujących im z mocy prawa i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co już wyżej wykazano, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Zgodnie jednak z brzmieniem art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie

kwalfikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Pomorskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Pomorskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w trakcie kontroli strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości (w dniu 29 sierpnia 2023 r. ze skrzynki pocztowej spółki drogą elektroniczną została przekazana m.in. dokumentacja fotograficzna świadcząca o uwidocznieniu brakujących informacji), w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał, w drodze postanowienia, wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie działań naprawczych. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. Zdaniem Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów oraz nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości. Tym samym, należy uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w wysokości 6 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, o których mowa w art. 93 ust. 3 tej ustawy, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.), która art. 22 stanowi, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 6 000 zł spełnia powyższe kryteria.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o potraktowanie sprawy jako pouczenie i odstąpienie o wymierzenia kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Jednocześnie uwzględniając, że w odwołaniu strona zwróciła uwagę również na aspekt finansowy swojej działalności, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji finansowej czy materialnej strony może zostać wzięta pod uwagę dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Prezes UOKiK nie ma podstaw do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej czy też obniżenia jej wysokości, kierując się trudną sytuacją ekonomiczną strony, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia jej nałożenie w określonym przez organ pierwszej instancji wymiarze.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną - to jest Pomorski WIH - na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kary pieniężne stają się zaległością w sytuacji, gdy nie zostaną uiszczone w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczną, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o użytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a